

Savitri

Met

Huta Schilderingen

Boek V Het Boek van de Liefde

Canto Twee

Satyavan

Sri Aurobindo

Alles herinnerde zij zich op deze dag van het Lot,
De weg, die zich niet aan de plechtige diepten waagde,
Maar zich afwendde om te vluchten naar menselijke tehuizen,
De wildernis met zijn machtige monotonie,
De ochtend als een luisterrijke ziener boven.

De passie van de toppen, verloren in de hemel,
Het titanische gemurmel van de eindeloze wouden.

Alsof daar een poortje naar vreugde was
Door een stemloze aanwijzing en magisch teken omringd,
Rustte aan de rand van een onbekende wereld
De curve van een zonbeschenen uithoek;
Bossages met vreemde bloemen als ogen van starende nimfen
Keken vanuit hun heimelijkheid de open ruimte in,
Takken fluisterend naar een bestendigheid van licht
Huisvestten een schemerige en afgeschermd gelukzaligheid,
En langzaam woei een lakse veranderlijke bries,
Als een vluchtige zucht van geluk
Over slaperige grassen, getooid met groen en goud.

Verborgen in oerwoud's boezem van eenzaamheid
Klonken de bewonersstemmen tussen de bladeren,
Lieflijk als bekoorlijke en ongeziene verlangens
Roep in antwoord op zachte indringende roep.

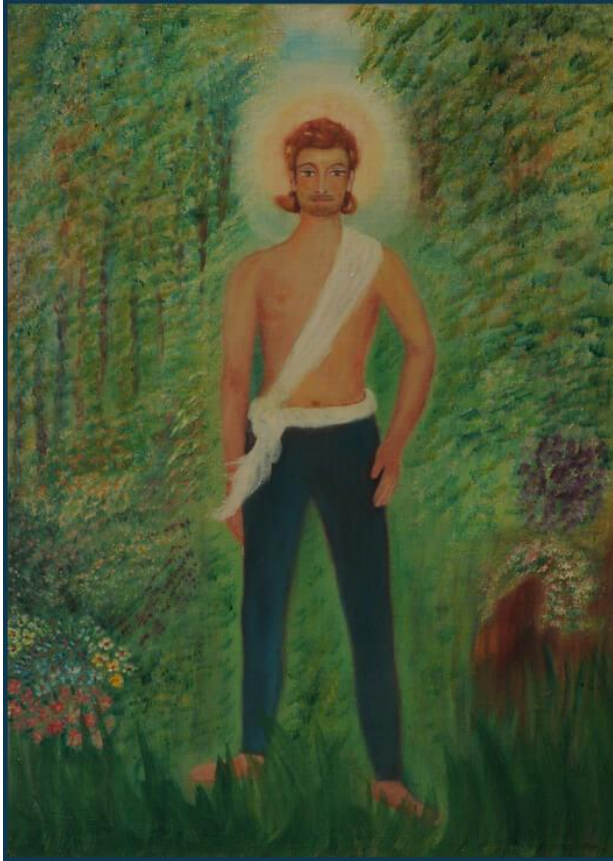
Daarachter sliepen stomme smaragden afgelegenheden,

Schuilplaats van een gepassioneerde Natuur, versluierd, ontzegd
Aan iedereen, behalve haar eigen verloren en wilde zicht.

De aarde in deze mooie schuilplaats, vrij van zorgen,
Murmelde tot de ziel een lied van kracht en vrede.

Slechts één teken was er van menselijke tred:
Eén enkel pad, dun en als pijl geschoten
In deze boezem van uitgestrekt en geheim leven,
Doorboorde zijn enorme droom van eenzaamheid.

Hier ontmoette zij eerst op deze onzekere aarde
De ene, voor wie haar hart zo ver gekomen was.

Meditations on Savitri

Zoals een ziel, getekend tegen de achtergrond van de
Natuur,
Voor een ogenblik voor zich opkomt in een huis van de
droom,
Geschapen door de vurige adem van het leven,
Zo verscheen hij tegen de zoom van het bos,
Gezet tussen een groen reliëf en gouden straal. ...
Zijn uiterlijk was een wijd aanbreken van de dag van de
goden,
Zijn hoofd was een jeugdige Rishi's, aangeraakt door het
licht,
Zijn lichaam was een minnaar's en een koning's.
-Savitri: Boek V Canto II

An offering at the lotus feet of the Divine Mother by
www.insearchofthemothers.net

Zoals een ziel, getekend tegen de achtergrond van de Natuur,
Voor een ogenblik voor zich opkomt in een huis van de droom,
Geschapen door de vurige adem van het leven,
Zo verscheen hij tegen de zoom van het bos,
Gezet tussen een groen reliëf en gouden straal.

Alsof het wapen van het levende Licht,
Recht op en edel als een speer van God
Leidde zijn gestalte de pracht van de morgen.

Nobel en helder als de wijde vredevolle hemelen
Was zijn voorhoofd een tablet van jonge wijsheid;
Vrijheid's gebiedende schoonheid vormde zijn ledematen,
De vreugde van het leven stond op zijn open gezicht.

Zijn uiterlijk was een wijd aanbreken van de dag van de goden,
Zijn hoofd was een jeugdige Rishi's, aangeraakt door het licht,
Zijn lichaam was een minnaar's en een koning's.

Met het luisterrijke gloren van zijn kracht,
Gebouwd als een bewegend standbeeld van heerlijkheid,
Verlichte hij de rand van het bosblad.

Uit het onwetende gretige zwoegen van de jaren
Mensen's luide drama achter zich latend, was hij gekomen,
Geleid door de wijsheid van een ongunstig Lot
Om de oeroude Moeder in haar bossen te ontmoeten.

In haar goddelijke gemeenschap was hij gegroeid
Tot een pleegkind van schoonheid en eenzaamheid,
Erfgenaam van de eeuwen van de eenzame wijzen,
Een broeder van zonneschijn en hemel,
Een zwerver in vereniging met diepte en marge.

Als een Veda-kenner van het ongeschreven boek,
Studerend op het mystieke geschrift van haar vormen
Had hij hiërofant-en-betekeningen begrepen,
Haar verheven immense voorstellingen geleerd,
Onderwezen door sublimiteiten van stroom en woud,
En stemmen van zon en ster en vlam
En het zingen van de magische zangers op de takken
En het stomme onderwijs van viervoetige dingen.

Met zelfverzekerde stappen haar langzame grote handen helpend,
Neigde hij naar haar invloed als een bloem naar de regen
En verwijdde zich, gelijk de bloem en boom een natuurlijke groei,
Met de aanrakingen van haar vormende uren.

De meesterschap, die vrije naturen hebben, was de zijne
En hun instemming met vreugde en weidse kalmte;
Eén met de enkele Geest, die woont in al,
Legde hij ervaring aan de voeten van de Godheid;
Zijn denkvermogen was open voor haar oneindige denkvermogen,
Zijn daden waren ritmisch met haar oorspronkelijke kracht;
Hij had zijn sterfelijke gedachten onderworpen aan de hare.

Die dag was hij afgekeerd van zijn gebruikelijke paden,
Want Een die, ieder moment's lading kennend,
Kan bewegen in al onze weloverwogen of zorgeloze stappen,
Had de betovering van de bestemming op zijn voeten gelegd
En hem getrokken naar de bloesemde rand van het bos.

Meditations on Savitri

Eerst rustte haar blik, die leven's miljoenen gedaanten opnam,
Onbevooroordeeld om haar schatkamer te bevolken,
Samen met hemel en bloem en heuvel en ster,
Eerder op de heldere harmonieuze scene. ...
Haar visie settelde zich, werd gevangen en alles veranderde.
Haar denkvermogen verbleef eerst in ideale dromen...
En in hem het genie van de plek zag,
Een symbolische gedaante, die stond tussen aarde's scenes,
Een koning van het leven, getekend in het zwakke licht.
-Savitri: Boek V Canto II

An offering at the lotus feet of the Divine Mother by
www.insearchofthemothernet

Eerst rustte haar blik, die leven's miljoenen gedaanten opnam,
Onbevooroordeeld om haar schatkamer te bevolken,
Samen met hemel en bloem en heuvel en ster,
Eerder op de heldere harmonieuze scene.

Zij zag het groengoud van het vredige grasveld,
De grassen, bevend met de langzame wind's tred,
De takken, bezocht door de wilde vogel's roep.

Ontwaakt tot de Natuur, alsnog vaag voor het leven,
De gretige gevangene vanuit het Oneindige,
De onsterfelijke worstelaar in zijn sterfelijke huis,
Zijn trots, vermogen, passie van een strijdende God,
Hij zag dit beeld van een gesluisde Godheid,
Dit denkende meester-schepsel van de aarde,
Dit laatste resultaat van de schoonheid van de sterren,
Maar zag ze slechts als schone en gewone vormen,
Die de artiestengeest niet nodig heeft voor zijn werk
En opzij zet in geheugen's schaduwachtige kamers.

Een blik, een wending beslist ons onevenwichtig lot.

Aldus, in het uur, dat het meest haar al aanging,
Niet gewaarschuwd zwervend door het trage oppervlakkige
denkvermogen,
Bewonderde de onoplettende verkenner onder haar bedekkende
oogleden
De onaangedane schoonheid en bekommerde zich niet
Om haar lichamelijke geest te wekken voor zijn koning.

Zo had zij kunnen voorbijgaan op de onwetende wegen van kans
De roep van de hemel missend, leven's doel verliezend,
Doch de god raakte op tijd haar bewuste ziel.

Haar visie settelde zich, werd gevangen en alles veranderde.

Haar denkvermogen verbleef eerst in ideale dromen,
Die intieme omvormers van aarde's tekenen,
Die van bekende dingen een hint maken naar onzichtbare sferen,
En in hem het genie van de plek zag,
Een symbolische gedaante, die stond tussen aarde's scenes,
Een koning van het leven, getekend in het zwakke licht.

Meditations on Savitri

Toch was dit enkel een moment's rêverie;
Want plotseling keek haar hart uit naar hem,
Het gepassioneerde zien, dat gebruikt denken niet kan evenaren,
En wist niemand dichterbij dan zijn eigen nabije vezels. ...
De strijdswagen stond stil als een beteugelde wind.
En Satyavan keek uit vanuit zijn ziel's deuren
En voelde de betovering van haar vloeibare stem
Zijn jeugd's purperen ambiance vulde en onderging
Het obsederende wonder van een volmaakt gezicht.
-Savitri: Boek V Canto II

An offering at the lotus feet of the Divine Mother by
www.insearchofthemothers.net

Toch was dit enkel een moment's rêverie;
Want plotseling keek het hart uit naar hem,
Het gepassioneerde zien, dat gebruikt denken niet kan evenaren,
En wist niemand dichterbij dan zijn eigen nabije vezels.

Alles was in een ogenblik verrast en aangegrepen,
Alles was in onbewuste extase gehuld
Of werd onder de verbeelding's gekleurde oogleden
Omhooggehouden in een ruime spiegelsfeer van de droom,
Brak in vlammen uit om de wereld te herscheppen
En in die vlam werd zij tot nieuwe dingen geboren.

Een mystiek tumult rees uit haar diepten;
Getroffen, recht opgericht als een, die droomde op haar gemak,
Haastte het leven zich om te zien vanuit iedere poort van besef:
Vage gedachten en blij in maanmist hemelen,
Gevoelens als wanneer een universum geboorte neemt,
Snelden door de beroering van haar boezem's ruimte,
Binnengedrongen door een zwerm gouden goden;
Opkomend tot een hymne van wonder's priesters,
Wierp haar ziel de deuren wijd open voor deze nieuwe zon.

Een alchemie werkte, de transmutatie kwam;
Het gezonden gezicht had de Meester's betovering gewrocht.

In het naamloze licht van twee naderende ogen
Verscheen een snelle en voorbeschikte omkeer van haar dagen,
En strekte zich uit naar een gloren van onbekende werelden.

Toen, bevend van de mystieke schok, bewoog
Haar hart in haar borst en riep uit als een vogel,
Die zijn metgezel hoort op een naburige tak.

Met snel trappelende hoeven hielden de hevig schokkende wielen halt;
De strijdswagen stond stil als een beteugelde wind.

En Satyavan keek uit vanuit zijn ziel's deuren
En voelde de betovering van haar vloeibare stem
Zijn jeugd's purperen ambiance vulde en onderging
Het obsederende wonder van een volmaakt gezicht.

Meditations on Savitri

Overmeesterd door de honing van een vreemde bloemenmond,
Getrokken naar zielenruimten, die zich openen rondom een
voorhoofd,
Keerde hij zich naar het visioen als een zee naar de maan
En leed onder een droom van schoonheid en verandering,
Ontdekte het aureool rondom een sterfelijk hoofd,
Aanbad een nieuwe goddelijkheid in dingen.
-Savitri: Boek V Canto II

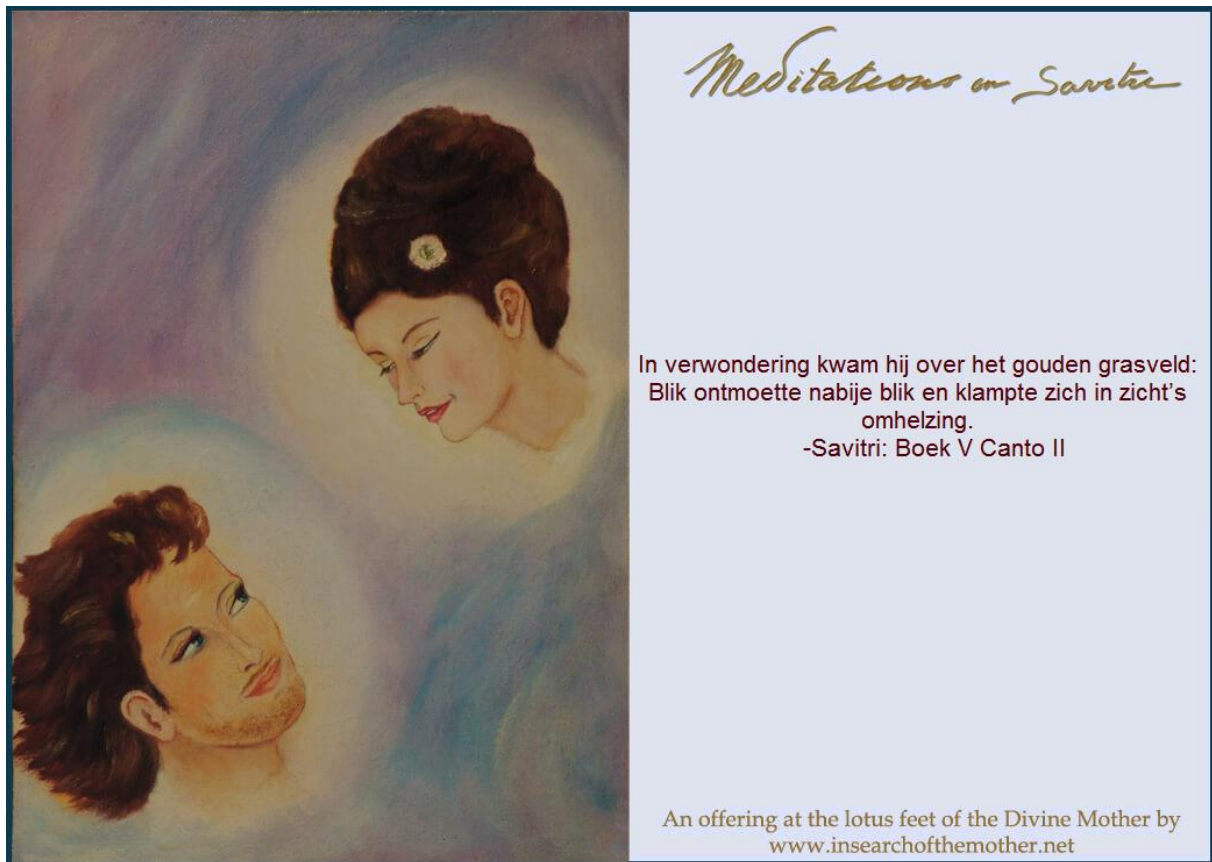
An offering at the lotus feet of the Divine Mother by
www.insearchofthemothers.net

Overmeesterd door de honing van een vreemde bloemenmond,
Getrokken naar zielenruimten, die zich openen rondom een voorhoofd,
Keerde hij zich naar het visioen als een zee naar de maan
En leed onder een droom van schoonheid en verandering,
Ontdekte het aureool rondom een sterfelijk hoofd,
Aanbad een nieuwe goddelijkheid in dingen.

Zijn zelfgebonden natuur ging onder als in een vuur;
Zijn leven werd opgenomen in een ander's leven.

De prachtige eenzame idolen van zijn brein
Vielen ter aarde vanaf hun heldere toereikendheden,
Als door de aanraking van een nieuwe oneindigheid,
Om een godheid te vereren, groter dan hun eigen.

Een onbekende onontkoombare kracht trok hem naar haar.

In verwondering kwam hij over het gouden grasveld:
Blik ontmoette nabije blik en klampte zich in zicht's omhelzing.

Een aangezicht was daar, nobel, verheven en kalm,
Alsof omcirkeld door een halo van denken,
Een spanwijdte, een boog van mediterend licht,
Als werd een of andere heimelijke nimbus half gezien;
Haar nog herinnerende innerlijke visie kende
Een voorhoofd, dat een kroon droeg van heel haar verleden,
Twee ogen haar standvastige en eeuwige sterren,
Kameraadschappelijke en soevereine ogen, die haar ziel claimden,

Ledematen gekend door vele levens, ruime omlijstingen van liefde.

Hij ontmoette in haar ogenschouw zijn toekomst's blik,
Een belofte en een tegenwoordigheid en een vuur,
Zag een belichaming van eonische dromen,
Een mysterie van verrukking, waarnaar alles
Hunkert in deze wereld van kortstondige sterfelijkheid,
Gemaakt juist in zijn eigen materiële vorm.

Deze gouden vorm, gegeven aan zijn greep,
Verborg in haar borst de sleutel van al zijn doelen,
Een betovering om op aarde Onsterfelijke's zaligheid te brengen,
Om met ons sterfelijke denken te paren met hemel's waarheid,
Om aardeharten te verheffen dichterbij Eeuwigheid's zon.

In deze grote geesten, nu hier geïncarneerd,
Bracht Liefde vermogen naar beneden vanuit de eeuwigheid
Om van het leven zijn nieuwe onsterfelijke basis te maken.

Zijn passie stroomde als een golf vanuit peilloze diepten;
Het sprong naar de aarde van verre vergeten hoogten,
Maar behield zijn natuur van oneindigheid.

Op de stomme boezem van deze vergeetachtige globe,
Ofschoon wij elkaar als onbekende wezens elkaar lijken te ontmoeten,
Zijn onze levens geen vreemden, noch verenigen als vreemdelingen,
Tot elkaar bewogen door een oorzaakloze kracht.

De ziel kan zijn antwoordende ziel herkennen
Over verdelende Tijd, als reiziger op leven's wegen,
Geabsorbeerd, omwikkeld, keert zij zich en ontdekt
Vertrouwde prachten op een onbekend gezicht
En aangeraakt door de waarschuwendende vinger van gezwinde liefde
Huivert zij opnieuw bij een onsterfelijke vreugde,
Een onsterfelijk lichaam dragend voor heerlijkheid.

Meditations on Savitri

Er is een Vermogen binnenin, dat weet voorbij
Ons weten; wij zijn groter dan onze gedachten
En soms onthult de aarde dat visioen hier.
Te leven, lief te hebben, zijn tekenen van oneindige dingen,
Liefde is een glorie van eeuwigheid's sferen.
-Savitri: Boek V Canto II

An offering at the lotus feet of the Divine Mother by
www.insearchofthemother.net

Er is een Vermogen binnenin, dat weet voorbij
Ons weten; wij zijn groter dan onze gedachten
En soms onthult de aarde dat visioen hier.

Te leven, lief te hebben, zijn tekenen van oneindige dingen,
Liefde is een glorie van eeuwigheid's sferen.

Verlaagd, verminkt, bespot door lagere machten,
Die zijn naam stelen en vorm en extase,
Is hij nog steeds de godheid, waardoor alles veranderen kan.

Een mysterie ontwaakt in onze onbewuste substantie,
Een zaligheid is geboren, die ons leven kan herscheppen.

Liefde verblijft in ons als een ongeopende bloem,
Wachtend op een snel moment van de ziel,
Of hij doolt in zijn betoverde slaap tussen gedachten en dingen;
De kind-god speelt, hij zoekt zichzelf
In vele harten en denkvermogens en levende vormen:
Hij wacht op een teken, dat hij kan kennen
En, wanneer het komt, ontwaakt hij blind tot een stem
Een blik, een aanraking, de betekenis van een gezicht.

Met als het instrument het schemerige lichamelijke denkvermogen,
Van hemels inzicht, dat nu vergeten wordt,
Grijpt hij een of ander teken aan van uiterlijke charme
Om hem te begeleiden tussen de menigte van Natuur's aanwijzingen,
Leest hemelse waarheden in aardse gelijkenissen,
Verlangt een beeltenis, ter wille van de godheid,
Voorvoelt de onsterfelijkheden van de vorm
En beschouwt het lichaam voor de gebeeldhouwde ziel.

Liefde's adoratie ziet door een visioen
Als mystieke ziener naar het onzichtbare,
Vindt in het aarde's alfabet een godgelijke betekenis;
Maar het denkvermogen denkt alleen, "Behoudt de ene,
Waarvoor mijn leven langdurig onvervuld heeft gewacht,
Behoudt de onverwachte soeverein van mijn dagen. "

Hart voelt voor hart, ledemaat roept voor antwoordend ledemaat;
Alles streeft om de eenheid te bekrachtigen, die alles is.

Te ver van het Goddelijke zoekt de Liefde naar zijn waarheid
En het Leven is blind en de instrumenten misleiden
En Vermogens zijn er, die werken om te verlagen.

Toch kan de visie komen, de vreugde aankomen.

Zeldzaam is de beker, geschikt voor liefde's nectar-wijn,

Even zeldzaam het vat, dat God's geboorte kan bevatten;
Een ziel, gedurende duizend jaren gereed gemaakt,
Is de levende teelaarde voor een opperste Nederdaling.

Dezen kenden elkaar, ofschoon in zodanige vreemde vormen.

Ofschoon onbekend voor het zicht, hoewel leven en denkvermogen
Waren veranderd om een nieuwe betekenis te bevatten,
Namen deze lichamen de zwerftocht van talloze geboorten samen,
En de geest was voor de geest gelijk.

Verbaasd over de vreugde, waarop zij lang hadden gewacht,
Ontmoetten deze verliefden elkaar op hun uiteenlopende paden,
Reizigers over de grenzeloze vlakten van de Tijd,
Samengetrokken uit door het lot geleide reizen
Door de zelf-besloten eenzaamheid van hun menselijke verleden
Tot een snelle verrukkelijke droom van toekomstige vreugde
En het onverwachte geschenk van deze ogen.

Door de openbarende schoonheid van een blik,
Door de vorm geraakt ontwaakte geest's geheugen tot besef.

De mist was weggescheurd, die lag tussen twee levens;
Haar hart ontsluitte zich en het zijne wendde zich om haar te vinden;
Aangetrokken, zoals in de hemel ster door ster,
Verwonderden zij zich over elkaar en verheugden zich
En weefden affiniteit in een stille blik.

Een ogenblik ging voorbij, die eeuwigheid's lichtstraal was,
Een uur begon, de matrix van een nieuwe Tijd.

EINDE VAN CANTO TWEE